

>From: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>To: „Ja“ <jarik@bestofliterature.com>

>Subject: Pre Jarika

>Date: 16. 12. 2001 12:45>

Jerry,

Janko mi písal, že sa len valas na plazi a nič nerobis.

Jarry, verím, že sa z toho vylizies. začni písať, lebo si v prdeli, potom ti nepomože ani zlata lopata a strieborný furik. ja som furt v robotke, furtam sa tu ako taky furtacik, čiže trtkacik s malým furtakom. jediný deň, keď nemusím ísť do pakarne /aj to nie vždy/ je sobota. zamestnanie v denníku, to sa ani neda zrovnať s raným kapitalizmom. to je ciry feudalizmus.

Rôznonôžka veľkoplodá

Napísal Rastislav Doboš

Utorok, 17 November 2009 13:04 - Posledná úprava Streda, 18 November 2009 13:20

jarry a vela hres po slovensky, tomu nikto nerozumie a tebe to bude pomahat. obetuj na mna pol dolara a vytlac si uz konecne moje poviedky, nech sa pohneme. posielam ti nieco do foroty.

R.

>From: „Ja“ <jarik@bestofliterature.com>

>To: redakcia <redakcia@bestofliterature.com>

>Subject: Pre Rastika

>Date: 16. 12. 2001 17:13

Rastik,

pol dolara je vela penazi, ale skusim s tym nieco urobit.

J.

Rôznonôžka veľkoplodá

Napísal Rastislav Doboš

Utorok, 17 November 2009 13:04 - Posledná úprava Streda, 18 November 2009 13:20

>Attachment

Rastislav Doboš

RÔZNONÔŽKA VEĽKOPLODÁ

Bol to mizerný deň. Jeho, Kamila Bršlíka, síce nominovali na nobelovku, ale vo Švédsku zavážil asi toľko ako eunuch na Medzinárodný deň sexu. Osud začiatočníka. Ucho sa tlačí medzi storočných matadorov! A dážd'! Len zvyšoval zlosť! Mokrý sa zvalil na posteľ. Bola z neho úhladná vodová kopa. Sen o veľkom spisovateľovi sa tento rok rozplynul. Budúci nebude lepší. Ešte ho nechajú zo dvadsať rokov odležať, aby dozrel.

Takže pošta. Opäť čierna pohľadnica. Anonym. Chodili mu už niekoľko mesiacov. Boli milým

spestrením. *Chýbaš mi ty, a nie tvoje pindy! Už končím, lebo sa bojím, že budem lepšie písať ako TY! P.S. Tie výkričníky si môžeš zvýrazniť!!!* A ešte jedna obálka. Celá premočená z jeho vody. Lietal očami po riadkoch. „To je žart?“

Lutujeme, ale previerkou maturít z roku 1982 naša revízna komisia zistila, že predseda Vašej maturitnej komisie, p. Vráblik, nemal ukončené ani stredoškolské vzdelanie a titul Ing., ktorý používal, bol sfalšovaný, a preto nemal oprávnenie viesť maturitnú komisiu. Z tohto dôvodu je absolvovanie Vášho stredoškolského vzdelania po formálnej stránke sporné. Pravdepodobne je možné, že je napadnutelný aj Váš vysokoškolský titul, keďže vysokú školu ste ukončili s formálne neukončeným stredoškolským vzdelaním.

S poľutovaním Vám musíme oznámiť, že podobný problém sa týka niekoľkých desiatok Vašich spolužiakov. Skontaktujte nás, aby sme mohli túto trápnu vec zlikvidovať.

Revízna komisia pre kontrolu maturít,

Dubnica nad Váhom.

„To je gól!“ povedal si.

Usmoklený anglický dážďik neprestával už niekoľko dní. Starému, nahluchlému a poloslepému vrátnikovi, čo mu kedysi pol školy behalo za dcérou, ukázal pozvánku. Nepamätal si ho. „Hybaj hore na poschodie!“

Opakovanie maturít ročník 1982. Stálo na dverách. Zaklopal. Do rúk mu vrazili obálku s otázkami a čisté papiere. „Pero máte?“ Prikývol. „Na prípravu je pol hodiny.“ „Ale preboha, veď ja som si len prišiel dať potvrdiť, že som spravil maturitu pred osemnástimi rokmi!“

Usadili ho do triedy plnej mladých žiáčok. Zneistel. Bolo to vidno. „Neopúšťajte sa. Je to len formalita,“ upokojovala ho príjemná profesorka, asi šéfka revíznej komisie. „Máte ľahké otázky. Ešte raz sa ospravedlňujeme, že vás pripravujeme o váš drahocenný čas, ale viete,“ povzdychla si, „formalitám musíme urobiť zadosť. Dostanete štempel, že ste prešli preskúšaním a je to právne čisté. Vzápätí môžeme všetci na túto nepríjemnosť zabudnúť. Stačí, keď dobre zodpoviete jednu otázku.“

Zazvonil zvonček. Šum v triede ustal. Roztrhol obálku. *Aký bol vzťah dvoch význačných súpútnikov slovenskej literatúry Petra Čadu a Júliusa Lenka? Ich vzťah k entropizmu. Rozoberte prínos entropizmu pre civilizáciu 20. storočia.*

Skvelá otázka! Kto to bol Čada? Entropia mu niečo hovorila, entropizmus úplne nič. Jednu Lenkovu báseň o priesvitnom vtákovi alebo Pičasovovej holubici sa učil na zédeeske.

Rozmnožovací cyklus Rôznonôžky veľkoplodej. Čím je príznačný. Rozoberte.

Ďalšie otázky ani nečítal. Len zahliadol zo dva riadky goniometrických funkcií a na samom spodku azbuku. To sa mi asi iba zdá! Veď už nerozozná sínus od kosínu. Keby si chceli pohovoriť o pitnom režime Kafku alebo Dostojevského, ale Čada a Lenko! Krucinál, čo takto hodiť reč o poriadnej literatúre, a nie o básničkách!

Šum pri tabuli zosilnel. Žabka v krátkej sukničke. Pekné oči. Parametre ako kruhový integrál. Veľmi kruhový, ale asi jej to nederivovalo, ako by malo. Tak to sme dvaja, dievčatko! Zasnil sa. Panebože, ešte ma zatvorila pre pedofíliu!

„Nesmejeme sa,“ trval na svojom matikár. A vyvolával všetkých do radu a rozdával gule. Tak toto mi pripomína detstvo, pomyslel si Kamil. Nádherné bezstarostné detstvo, keď absolútnou mierou všetkých hodnôt bola guľa. Papier s otázkami ho rýchlo vrátil do reality. Nevedel začať ani do jednej. Už sa chcel postaviť a dôstojne odísť, keď mu matikár pošepol: „Je to svinstvo,“ a pár ťahmi pera vyriešil goniometrické funkcie. Uškrnul sa očami. „Ale na Čadu by ste si mohli spomenúť.“ Nenápadne mu strčil do vrecka vytrhnutú stranu z učebnice literatúry. „Každému dávajú tie isté otázky. Potom mi ju vráťte. Ešte sa bude hodiť. Počul som, že vo Švédsku ste nepochodili. Všetci sme vám držali palce.“

A posadil vedľa neho dobrú žiačku z bioly. Zamrmal: „Máte u mňa jednotku, keď mu to napíšete.“

Fakt bola dobrá. Aj inak. Trošku červená, trošku primladá, dychčala a kreslila, ako sa niečo zožerie, niekde prenesie, v nejakom hostiteľovi rozmnoží a je to. „Až na DNA to rozoberať nebudeme.“ Podľa šibalského tónu vyhodnotil, že to pokladala za dobrý žart. Tiež sa usmial. Ale bolo mu trápne. Nič si nepamätá. Ani tú blbú Rôznonôžku. Ešte nemala ani poriadne prsia. Veď by mi mohla byť dcérou, zahriakol sa. To by som ju ale musel mať v desiatich, upokojoval sa, ešte nie som taký starý. Snažil sa vnímať niečo iné, a nie nohavice, čo sa jej milo zarezávali do rozkroku.

Zvonček. Od dverí mu kývla šéfka komisie. „Pán Bršlík, nasledujte ma!“ Už bol v pohode, tak ju mohol oceniť. Dobrá kosť, povedal si.

Vošli do zborovne. Niektorých profesorov si pamätal veľmi dobre. Triedna mu ihneď vyšla naproti. „Je to trápne s tými maturitami, ale nebojte sa. To zvládnete.“ Stále sa tvárila prísne. Podali si ruky.

„Len aby.“

„Čítala som vašu poslednú knihu. Ujde,“ zapojila sa profesorka občianskej. Uhýbala pohľadom.

„Len aby mi aj ten Čada tak išiel,“ zľahčoval. Opäť suché hrdlo. Žalúdok sa mu bolestne zachvel. Mal čo robiť, aby si na týchto dámach v rokoch nevyliat všetku zlosť z tohto nezmyslu. Ale načo? Radšej sa nasilu usmial. O chvíľu to má za sebou. Posadili ho do kúta. Zanietené sa rozhovoril o Čadovi, Lenkovi, entropii. Drístať - to mu išlo. Ani o Dostojevskom by si nemohol navymýšľať viac. Kto mu dokáže, že to nie je tak, keď to hovorí on. Navrhnutý na nobelovku. Stratené sebavedomie bolo naspäť.

„A ďalej?“ spýtavo sa na neho pozrela. Zvečeralo sa. V zborovni osameli a ona ho stále otáčala na rozmnožovaní Rôznonôžky veľkoplodej. Sálala z nej hrôza. Polovici otázok, ktoré mu kládla, vôbec nerozumel. Už bol úplne vytočený. Ako keď do malého chlapca nasilu lejú odpornú polievku. Tekvicovú. Tú z celej duše neznášal. Keď nevieš, čo robiť, chyť babu za šušku, blyslo mu staré dobré porekadlo zo školy. V hlave mu zahučalo, skrúťlo a naozaj jej pod stolom nadvihol sukňu. Nemohol tomu uveriť. Asi chcel získať čas a šokovať. Asi sa mu to aj podarilo. Na chvíľu zavládlo dusivé ticho. Dočerta s Rôznonôžkou aj s tekvicovou polievkou. „Ani som si nemyslel, že slovenčina má také komplikované prírodopisné slová,“ zakoktal skrúšene. „Biológia nie je moja najsilnejšia stránka.“

Facka ho vrátila na zem. Najskôr chcel zamrmlať niečo alibistické o náhodnom dotyku, ale vzápätí mu to prišlo nedôstojné. Keď nechceš chlípať tú polievku, tak ju nechlíp, tvrdil celý život. Vsadil všetko na jednu kartu. Pritiahol ju k sebe, násilnícky v nej zašmátral jazykom a dvíhal jej sukňu. Škoda, že nemám aspoň päťdesiat rúk, mihlo mu myslou, ale vzápätí sa mu rozklepali kolená. Čo to, do čerta, robím, ešte ma kvôli jednej pečiatke zatvorila za znásilnenie! Bránila sa ako levica a on nikdy nebol tým pravým tvrdým chlapom. Posral si to, buchotalo mu v hlave. Ešte prevrhol zopár stoličiek. Zrazu ktosi zaklopal. Hlaholilo to ako obedňajší zvon v llave. „Slečna Renátka, je všetko v poriadku?“ Otvorili sa dvere. „A čo ste tu takto potme?“ Svetlo ako blesk. Ledva od nej odskočil. Rovno pred ním stál starý vrátnik. Kamil dúfal, že cez tie popolníky na očiach nemôže ostro vidieť ani nosorožca, nieto jeho nadúvajúce sa nohavice.

„Ále, všetko je v poriadku.“ Naprávala si sukňu. „Len tu študent mi chcel názorne predviesť rozmnožovací cyklus Rôznonôžky veľkoplodej.“ Musel sa niečoho zachytiť. Oprel sa o radiátor. Tiekol.

„Ach,“ chápavo prikývol vrátnik, ale našťastie bolo vidieť, že vôbec nechápe. „Keby niečo, zavolajte,“ a zavrel dvere.

Mala krásne rozstrapatené vlasy a prsia sa jej ešte stále prudko dvíhali. Aká pekná profka a práve tá ho musí skúšať! Pobral sa k dverám. Už mal ruku na kľučke, keď ho zastavil jej prísny veliteľský hlas. „My staršie ženy nemáme rady okolo toho dlhé reči!“ Panebože, to bol predsa citát z jeho knižky. A zhasla. Mala nádherný veľký guľatučký zadok. Cítil sa ako veliteľ bieleho tanku. „Takúto jemnučku mrdačku zbožňujem,“ priadla. „Vieš,“ šepkal jej, „prišiel som na to, že neexistuje také niečo ako skvelé baby v posteli. Časom som zistil, že to ja som taký bohovský.“ A zatočil tankom doprava.

„Tak pán študent,“ zoskočila z katedry. Naľahovala si pančuchy na štíhle nohy. Samá diera. „Hodnotím to na chválitebne. Musíte na sebe ešte popracovať, aj keď - nebolo to najhoršie na prvýkrát,“ a podala mu certifikát z opakovanej maturitnej skúšky. Zreteľne sa na ňom skvela veľká detská dvojka. Strčil ho do vrečka. Aj on sa obliekal a poskakoval tu v jednej nohavici na jednej nohe s jedným vtákom ako jeden pako. Cítil sa pod psa.

„Odkedy som sa dozvedela, že ste boli tunajším študentom, chcela som vás poznať. Slávny spisovateľ - a ani sa nezastaví na škole! Zaujímali ste ma viac vy ako tie vaše pindy!“ Vystrčila ho za dvere. „Mimochodom, Čada je môj ujo a v živote nenapísal ani jednu báseň. A Rôznonôžka? To je moja prezývka ešte zo strednej školy.“